

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 264/2016
30.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адв. В.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 5К 1255/13 од 22.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1477/15 од 22.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адв. В.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 5К 1255/13 од 22.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1477/15 од 22.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 5К 1255/13 од 22.09.2015. године, окривљени М.М. оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Одлучено је и да ће се одлука о трошковима кривичног поступка донети накнадно посебним решењем.

Оштећена Д.Ј. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1477/15 од 22.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.М. адв. В.Ђ., а пресуда Другог основног суда у Београду 5К 1255/13 од 22.09.2015. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног М.М., адв. В.Ђ. поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или пак исте укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адв. В.Ђ., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног М.М. у поднетом захтеву за заштиту законитости не опредељује конкретно учињену повреду закона, а из образложења захтева произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, због које повреде је захтев дозвољен, али не опредељује у чему се ова повреда материјалноправне природе састоји, већ у суштини у образложењу захтева оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Наиме, супротно чињеничним утврђењима из правноснажних одлука бранилац окривљеног М.М., адв. В.Ђ., као разлог за подношење захтева наводи, да је суд погрешно нашао да је постојала намера на страни окривљеног да не врати новац, односно да противправно прибави имовинску корист, те да се у конкретном случају ради о грађанско-правном а не кривично-правном односу и да је уговор закључен између окривљеног и оштећене био симулован уговор, па стога окривљени није ни извршио кривично дело које му је стављено на терет,

дакле оспорава се утврђено чињенично стање и оцена доказа у вези са наведеним кривичним делом.

Како је дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.М. адв. В.Ђ., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.